

Resolució 227/2020, de 19 de març

Número d'expedient de la Reclamació: 190/2020

Administració reclamada: Ajuntament de Tarragona

Informació reclamada: Competències d'ESPIMSA per autoritzar terrasses de bar.

Sentit de la Resolució: Inadmissió.

Resum: La resposta demanada és certament curta: sí o no. Però la pregunta té una complexitat jurídica evident i la resposta no és fàcil que pugui sintetitzar-se en un dels monosíl·labs indicats a la sol·licitud. Tampoc és imaginable que l'Ajuntament tingui en el seu poder ja elaborada i redactada la resposta pertinent a aquesta consulta, per si algú li planteja. En qualsevol cas, per les raons exposades, el dret d'accés a la informació pública no obliga les Administracions públiques a atendre consultes de la ciutadania, perquè resten fora del seu objecte, que es circumscriu a garantir l'accés a la documentació i informació ja elaborada que es trobi en poder de l'Administració.

Paraules clau: Ajuntament. Empreses públiques. Domini públic. Terrasses. Bars. Autoritzacions. Mercat ambulant. Reclamació contra silenci. Informació pública. Consultes.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 16 de març de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 190/2020, presentada contra l'Ajuntament de Tarragona, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 10 de febrer de 2020 la persona reclamant invoca LTAIPBG i la legislació de procediment administratiu i demana a l'Ajuntament de Tarragona: *ESPIMSA* (que és una societat municipal de Tarragona competent en matèria de mercats, entre altres objectes) *pot autoritzar la instal·lació de les terrasses de bar a establiments de restauració en espais de domini públic? Sí o no?* La Reclamació adjunta un escrit d'ESPIMSA en el que l'empresa afirma que ha autoritzat terrasses de bar en el mercat ambulant de Bonavista, en horari de mercat, però que per a la resta de dies i hores és l'Ajuntament qui pot fer les corresponents concessions de domini públic.
3. La Reclamació presentada el 16 de març de 2020 indica que l'Ajuntament no hauria contestat la seva sol·licitud i que en tant que propietari d'un bar a la zona del marcat ambulant de Bonavista hauria estat discriminat per la pràctica d'ESPIMSA.

Fonaments jurídics

1. Inadmissibilitat de la Reclamació

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que *"Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol"*. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com *"el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei"*. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com *"la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei"*.

Per la seva banda, l'article 33.2 RGAIP estableix la inadmissibilitat de les reclamacions que no tenen per objecte el dret d'accés a la informació pública.

La sol·licitud de la que deriva aquesta Reclamació no demana informació pública, en el sentit d'informació que ja existeixi en poder de l'Administració en el moment de demanar-la, és a dir, informació preexistent a la sol·licitud, que és la que segons l'article 2.b LTAIPBG reproduït més amunt es pot considerar informació pública. En comptes d'això, la sol·licitud de la persona reclamant fa una consulta jurídica a l'Ajuntament, li demana si l'empresa municipal pot autoritzar la instal·lació de terrasses de bar d'establiments de restauració en un espai de domini pública, si o no.

La resposta demanada és certament curta: si o no. Però la pregunta té una complexitat jurídica evident i la resposta no és fàcil que pugui sintetitzar-se en un dels monosíl·labs indicats a la sol·licitud. Tampoc és imaginable que l'Ajuntament tingui en el seu poder ja elaborada i redactada la resposta pertinent a aquesta consulta, per si algú se li planteja. En qualsevol cas, per les raons exposades, el dret d'accés a la informació pública no obliga les Administracions públiques a atendre consultes de la ciutadania, perquè resten fora del seu objecte, que es circumscriu a garantir l'accés a la documentació i informació ja elaborada que es trobi en poder de l'Administració.

En atenció a les anteriors consideracions, és procedent inadmetre aquesta Reclamació, perquè no té per objecte el dret d'accés a la informació pública.

2. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 19 de març de 2020, resol per unanimitat inadmetre la Reclamació 190/2020 perquè no té per objecte el dret d'accés a la informació pública i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.